

Toimittaneet

Timo Vihavainen • Marko Hamilo • Joonas Konstig

MITÄ MIELTÄ SUOMESSA SAA OLLA

Suvaitsevaisto vs. arvokonservatiivit

**MITÄ MIELTÄ
SUOMESSA
SAA OLLA**

Toimittaneet

Timo Vihavainen • Marko Hamilo • Joonas Konstig

MITÄ MIELTÄ SUOMESSA SAA OLLA

Suvaitsevaisto vs. arvokonservatiivit

© Kirjoittajat ja Minerva Kustannus, 2022
Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
www.minervakustannus.fi

Ulkoasu Taittopalvelu Yliveto Oy
ISBN 978-952-375-300-6
Painettu EU:ssa

Sisällys

Uskalla käyttää järkeäsi!

<i>Vapaan älymystön manifesti</i>	7
Johdanto	11
Juuret	21
<i>Mitä konservatismi on</i>	23
<i>Kuinka arvoliberalismista tuli autoritaarista relativismia</i>	41
<i>Paheiden varaan rakennettu maailma</i>	46
<i>Salaliitto nimeltä kulttuurimarxismi</i>	53
<i>Poliittinen korrektius ja sen lieveilmiöt – esimerkinä suomettuminen</i>	97
<i>Värisokeuden unohtuminen ja sodan logiikka</i>	103
<i>Traditionalismi ja vastavalistuksen perinne</i>	109
<i>Kohti ankkapuheen aikakautta</i>	121
Tiede	125
<i>Kulttuurisodan anatomia eli miten suvaitsevaisuus aiheuttaa suvaitsemattomuutta</i>	127
<i>Luottamus, hyvän yhteiskunnan perusta</i>	137
<i>Olemuksen häviäminen ja kulttuurin rappio</i>	147
<i>Jonathan Haidt ja moraalien perustat</i>	153
<i>Identiteetti, signaali ja yhteiskunnan polarisaatio</i>	158

Koti	169
<i>Perhe on paras, yhä</i>	171
<i>Miksi en ole feministi</i>	175
<i>Hyve ennen ja nyt</i>	186
<i>Miksi homosaatio ärsyttää – vanha</i> <i>homorumuttaja muistelee</i>	191
<i>Rappeutunut nainen</i>	206
<i>Seksuaalisen vallankumouksen jälkeen</i>	211
Uskonto	219
<i>Seksivinkkejä neitsyiltä eli</i> <i>vapaa-ajattelun harhat</i>	221
<i>Pyhä ja arvokas</i>	234
<i>Ateismia ei tulisi sotkea politiikkaan</i>	243
<i>Uskonnon käyttökelpoisuudesta</i>	248
Isänmaa	255
<i>Lojaliteetti, ryssäviha ja kalifaatti</i>	257
<i>Kuinka minusta tuli maahanmuuttokriittinen</i>	260
<i>Kunniaa väkivallalla. Kenelle vastuu kuuluu?</i>	275
<i>Kansallisvaltioiden paluu ja Venäjän ihailu</i>	280
<i>Ruotsi demokratian opissa</i>	287
<i>Euroopan unioni, valtio vailla kansaa</i>	292
<i>Väestöräjähdys ja tulevaisuuden riskit</i>	297
Loppusanat	301
Konservatiivinen sanakirja	309
Kirjoittajat	337

USKALLA KÄYTTÄÄ JÄRKEÄSI!

Vapaan älymystön manifesti

Timo Vihavainen

Sapere aude! Uskalla käyttää järkeäsi, kirjoitti Immanuel Kant aikana, jota nimitetään valistuksen ajaksi. Vapaat henget uskalsivat seurata tuota lippua, ja eurooppalainen sivilisaatio kehittyi nykyiselleen juuri siksi, että sen parhaat edustajat uskalsivat haastaa kaikki sovinnaisuudet, auktoriteetit ja tabut – jopa ne, joita valtioiden lait ja väkivaltakoneistot yrittivät suojella.

Vapaus on arvo sinänsä, ja länsimaisen sivilisaation piirissä se on yksi perusarvoista. Muitakin arvoja on, ja niiden keskinäinen järjestys saattaa usein nousta aidoksi ongelmaksi. Vapaus, sikäli kuin kyseessä on sanan- ja ajatuksenvapaus, on kuitenkin erityisasemassa. Sen olemukseen kuuluu, että se on luovuttamaton. Vapauden luovuttaminen johtaa siten väistämättä sen vastakohtaan, orjuuteen.

Orjuuden hävittäminen oli yksi länsimaisen kulttuurin suurista saavutuksista, joka ei tapahtunut ilman taistelua ja vastoinikäymisiä. Mutta kuten demokratia, myöskään vapaus ei koskaan ole valmis ja katoamaton perintökalleus, vaan se on lunastettava yhä uudelleen. Se menetetään, ellei sen olemusta ymmärretä, eikä sitä ymmärretä, ellei jokainen sukupolvi itse asiaan perehdy. Sukupolven toisensa jälkeen on taisteltava sen puolesta tai ainakin perehdyttävä siihen, mitä aiemmat sukupolvet ovat asian hyväksi tehneet.

Vapauden kallisarvoinen ydin ei ole siinä, että mahdollisimman moni saa mahdollisuuden toteuttaa mahdollisimman paljon erilaisia mielihalujaan. Ne ovat toistensa kanssa ristiriitai-

sia, eikä optimi tässäkään ole mahdollista ilman itserajoitusta. Mutta tämä ei ole asian oleellisin puoli. Oleellista on, ettei kehtään pakoteta kumartamaan sellaista poliittista, uskonnollista tai tieteellistä käsitystä, jota hän ei usko eikä hyväksy. Käytännössä ihmisten toimintaa saatetaan joutua rajoittamaan, mutta hänen ajattelun- ja sen ilmaisemisen vapauttaan ei kenelläkään ole oikeutta kieltää, ei edes silloin, kun tällä kieltämisellä arvelaan olevan myönteisiä seurauksia.

Vapautta joskus puolustanut poliittinen radikalismi, erityisesti marxilaisessa muodossaan, on muuttunut itsensä irvikuvaksi. Nyt kulttuurimarxilaisuuden perilliset ja Amerikassa jopa liberaalien perilliset ovat muuttuneet vapauden vastaiseksi voimaksi, joka ylläpitää sensuuria, pyrkii sääntelemään ihmisten yksityiselämää ja yrittää kahlehtia vapaata ajattelua vaatimalla ja käyttämällä ”poliittisen korrektiuden” irvokasta orwellilaista uuspuhetta.

Älymystö, joka sen klassisen tutkijan Karl Mannheimin mukaan oli ihannemuodossaan ”vapaasti liikkuvaa” (*freischwebend*), on suurelta osin luutunut vanhentuneita mantrojaan jankkaavaksi, hyvän- ja pahantahtoisten hölmöjen, hyödyllisten ja hyödyttömien idioottien laumaksi. Tämä lauma vaatii jäseniltään dogmaattista uskontunnustusta, jonka keskeiset väittämät itse elämä on jo viime vuosituhannella osoittanut kestävämmiksi.

Vastavaikutus on jo tapahtunut. Kaikissa merkittävimmässä Euroopan maissa on syntynyt intellektuaalisia ja poliittisia liikkeitä, jotka ovat haastaneet juoksuhautoihinsa jääneen vasemmostoälymystön. Uuden voiman tunnukset ovat usein olleet konservatiivisia, joskus populistisia ja joskus oikeistolaisia. Poliittinen väri ja uuden ilmiön eri maissa saama vastaanotto on vaihdellut maiden oman tradition mukaan. Yksi asia on kuitenkin selvä: Eurooppa ja länsimainen sivilisaatio ovat saavuttaneet kehitysvaiheen, joka uhkaa niiden omaa olemassaoloa.

On kuljettu liian kauan suuntaan, joka ei enää tuota myönteistä kehitystä. On seurattu liian pitkälle profeettoja, joiden sanoma ei enää kerro totuutta.

Niinpä vasemmistolaisuus, joka kerran tarjosi vaihtoehdon sorrolle ja tyrannialle, ei tänään tarjoa sitä enää missään eikä millekään. Ajattelun tasolla, hengen valtakunnassa, se on vetäytynyt vatvomaan marginaalisia asioita. Poliitikassa se on maho ja yrittää turvata asemiaan sensuurin ja demagogian keinoin. Tämä on yhtä kuin taantumuksen tie ja merkitsee oman moraalisen tappion tunnustamista.

Tämän kirjan tekijät edustavat erilaisia katsomuksia, kuten artikkeleista on helppo havaita. Heitä yhdistää kuitenkin rehellisyyden vaatimus ja kyllästyminen siihen, että julkisessa keskustelussa halutaan kieltää järjen käyttö ja korvata se demagogialla, sensuurilla ja vääristelyllä. Kirjoittajat eivät ole populistieja, mikäli sillä tarkoitetaan ratsastamista rahvaan poliittisilla intohimoilla, katteetonta kauhumaalailua ja mielikuvituksellisten ratkaisujen lupailua. Populismi tässä mielessä ei kuulu kenenkään kirjoittajan intressipiiriin. Sen sijaan he pitävät itseään sen länsimaisen kulttuurin vapausideologian perillisinä, joka on vallinnut niin Edmund Burken konservatismissa kuin John Stuart Millin liberalismissa.

Vielä pari vuotta sitten kirjoittajat eivät tunteneet toisiaan, mutta he kohtasivat internetissä pohtiessaan sanan- ja ajatusvapauden ja ”vihapuheen” keskinäistä suhdetta. ”Vihapuheen” tuomitsemisen verukkeella Suomessa harjoitettiin uskomattoman räikeää ja tarkoitushakuista sananvapauden rajoittamista ja orwellilaista ”ajatusrikosten” tuomitsemista. Sitä he eivät voineet hyväksyä.

Kirjoittajien joukossa on enimmäkseen nuoremman- tai keskipolven edustajia, mukana yksi nainen ja yksi dinosaurus viime vuosisadan puolivälistä. Kirjoittajat eivät usko, että viisaus liittyyisi erityisesti ihmisen ikään tai sukupuoleen, joten täl-

lainen jakautuma on syntynyt täysin sattumalta.

Koska on ilmeistä, ettei maamme nykyinen nuori sivistyneistö yleisesti tunne niitä perusasioita, jotka liittyvät etenkin konservatismiin ideologiaan ja historiaan, on tässä kirjassa suhteellisen paljon käsitelty tätä aihepiiriä. Osassa artikkeleita on puututtu konkreettisiin esimerkkeihin siitä, millaisista metodeista ja rakenteista ajatuksenvapauden rajoittamisessa on viime vuosina ollut kysymys. Konservatismi ei ole kirjoittajille suinkaan itsetarkoitus, ja vielä vähemmän he pyrkivät yksilön itsetoteutuksen rajoittamiseen. Päinvastoin, kuten kirjoittajat ovat pyrkineet osoittamaan, toimiva demokratia ja optimaalinen yksilön vapaus eivät kestä sellaista niihin kohdistuvaa väkivaltaa, jota yksisilmäinen ja kehnosti argumentoitu perinteinen vasemmistojattelu edustaa.

Marxilaista perua oleva vasemmistolaisuus näyttää nyt, luojan kiitos, olevan auringonlaskun aate, jolta kukaan ei enää odota poliittisia aloitteita, saati pidä sitä poliittisena vaarana. Tämä tosiasia on paljonpuhuva. Poliittiseksi vaaraksi saattaa sen sijaan muodostua se hallitsematon ja naiivi oikeistolaisuus ja populismi, jota vastuuton vasemmistolainen politiikka ruokkii keskiryhmien ja älyllisesti kahlitun älymystön tukemana. Kun luonnollinen kehitys estetään, on vaarana jännityksen lisääntyminen ja edelleen sen väkivaltainen purkautuminen, mikä on aina epätoivottava ja huono ratkaisu.

Oikea vastapaino ja lääke niille vaaroille, joita nykyinen ja etenkin tuleva aikakausi tulee meilläkin kohtaamaan, on palaaminen aitoon länsimaiseen vapauden perinteeseen, ei menneisyyden ratkaisuja apinoiden, vaan niitä ansioidensa mukaan arvostellen ja arvostaen ja ajan tarpeiden mukaan edelleen kehittären.

Alas orjuus, mielistely ja pelkuruus! Eläköön vapaus, vastuu ja järki!

JOHDANTO

Marko Hamilo

Tuli iso jytky. Eduskuntavaaleissa 2011 Suomen politiikka meni rikki. Perussuomalaisten vaalivoitto sai poliittisen ja mediaeliitin ymmälleen. Nytkö tämä eurooppalainen populismin aalto tuli myös Suomeen? Saammehan pullon hengen takaisin pulloon, jos emme leiki näiden voittajien kanssa?

Perussuomalaisten kannatus ei kyselyissä ole enää aivan samalla tasolla kuin jytkyvaalien aikoihin, mutta suurempana yllätyksenä voidaan silti pitää sitä, ettei se myöskään ole laskenut alle kymmenen prosentin. Persut ovat selvästikin tulleet jäädäkseen.

Perussuomalaisten gallupkannatus ei ole ainoa arvokonservatismiin mittari. Jotain voi päätellä siitäkin, että Keskusta tuplasi kannatuksensa, kun se vaihtoi liberaalin Mari Kiviniemen arvokonservatiivina pidettyyn Juha Sipilään. Tai siitä, että Kokoomus sai kannatuksensa syöksyyn valittuaan puheenjohtajaksi Alexander Stubb, joka vielä muutama vuosi sitten korosti oman liberaalin oikeistolaisuutensa olevan ihan erilaista kuin perinteinen kotiin, uskontoon ja isänmaahan kiinnittynyt kokoomuslaisuus. Nyt Stubb on kuitenkin toistellut, että hänelle tärkeitä asioita ovat ennen muuta koti, uskonto ja isänmaa. (Kiitämme häntä inspiraatiosta kirjamme väliotsikoinnissa.)

Vielä pahemmin politiikka meni rikki Ruotsissa vuoden 2014 valtiopäivävaaleissa. Siinä missä Suomen kuuden puolueen *sixpack* ei saanut hallituskaudellaan aikaan oikein mitään, Ruotsi joutui vaalit voittaneen *Sverigedemokraternan* eristämiseksi käytännössä luopumaan normaaleista parlamentaarista pelisäännöistä.

Aave kummittelee muuallakin Euroopassa, tuo isänmaallinen aave. Skotlanti oli irtautua Englannista 300 vuoden pituisen liiton jälkeen, ja myös Katalonia olisi halunnut äänestää itsenäisyydestään, vaan Madrid esti. Belgia on jo käytännössä hajonnut Valloniaan ja Flanderiin.

Kreikan ero euroalueesta ei ehkä ole suorastaan todennäköinen, mutta ei se ole enää myöskään ajatus, jota ei voisi ääneen sanoa. Britannian ero koko unionista on mahdollinen. Europarlamenttivaaleissa vuonna 2014 tuli iso jytky, kun eurokriittiset saivat monessa maassa maanvyörymävoiton.

Arabikevät sai monen naiivin optimistin uskomaan, että islam voi maltillistua ja että arabimaat haluavat harpata liberaalin demokratian suuntaan. Länsi on osaltaan syyppää alueen epävaikuteen, mutta pahinta ei kaikille ehkä ole edes se, että Libyassa tai Syyriassa väkivaltaisuudet ovat yhä käynnissä. Optimistin maailmankuvalle nujertavinta oli ymmärtää, että heti kun arabit ovat päässeet sotilasdiktatoreistaan, he haluavatkin lisää – eivätkä suinkaan vähemmän – autoritaarista yhteiskunnallista järjestystä islamilaisen sharia-lainsäädännön muodossa.

Erkki Tuomiojan ja Tarja Halosen kaltaisten pasifistien usko siihen, ettei voimankäyttö enää kuulu eurooppalaisten valtioiden työkalupakkiin, koki kolauksen, kun Venäjä nappasi Krimin kuin kasakka sen, mikä ei ole kiinni. Ukrainan piti olla ”ihan eri asia kuin Georgian”. Nyt Viron tai Suomen kuulee olevan ihan eri asia kuin Ukrainan.

Terrori-isku satiirijulkaisu *Charlie Hebdon* toimitukseen Pariisissa tammikuussa 2015 ja sitä seuranneet reaktiot viimeistään todistivat, että monikulttuurisuutta saarnaavalta suvaitsevaistolta ovat argumentit lopussa. Jos muslimiväestö ei tee mitään, se on todiste siitä, että ”islamofobit” ovat väärässä, eikä maahanmuuttopolitiikan tarkistamiseen ole syytä. Kun islamistit sitten tekevät juuri sitä, mistä on varoitettu, se ei olekaan suvaitsevaistolle todiste, vaan nyt heidän suurin

huolenaiheensa on, että joku voi saada tästä kimmokkeen maa-
hanmuuttopolitiikan tarkistamiseen.

*

Yhteiskunnallista paradigmanmuutosta on vaikea tunnistaa. Aina on vallitsevasta paradigmasta poikkeavia havaintoja ja niitä, jotka kernaasti tulkitsevat heikkoja signaaleja merkiksi jostain maailmanhistorian suuresta käänteestä. Silti asiat jatkuvat useimmiten entiseen malliinsa, eikä todellista käännettä tunnista kuin ehkä vasta jälkikäteen. Kun Hegel sanoi, että Minervan pöllö lähtee lentoon vasta hämärän laskeutuessa, hän tarkoitti, että filosofia ymmärtää aikakauden tarkoituksen ja olemuksen vasta sen lähetessä loppuaan. Näin näyttäisi käyneen jälleen.

Mikä aikakausi siis on päättynyt, ja mihin aikakauteen olemme siirtymässä? Mitään hyvää nimeä ei ehditty keksiä edes sille noin neljännesvuosisadan mittaiselle ajanjaksolle, joka alkoi kylmän sodan päättyessä ja jonka keskeinen tunnusmerkki oli yletön ihmiskuvaoptimismi itäblokin hajottua lähes täysin rauhanomaisesti. Paremmen puuttuessa tuota aikaa voinee kutsua kylmän sodan jälkeiseksi ajaksi.

Vielä vaikeampi on nimetä nyt alkanutta aikakautta. Kylmän sodan jälkeisen ajan jälkeinen aika on kankea termi, mutta tavoittaa ehkä sen, mistä on kyse. Kylmän sodan jälkeisenä aikana syntyi sellainen perusteeton optimismi, jossa kuviteltiin yhdysvaltalaisen historianfilosofi Francis Fukuyaman sanoin historian loppuneen: liberaali demokratia oli voittanut, ja pikku hiljaa kaikki muutkin maat seuraisivat Yhdysvaltoja ja Eurooppaa tuohon ihmiskunnan korkeimpaan kehitysvaiheeseen.

Myös taloudessa elettiin illuusiassa globalisaation ja internetin alkuaikoina, 1990-luvun puolesta välistä alkaen. Tämän haavekuvan mukaan tuottavuus olisi uuden teknologian ansiosta noussut aivan uudelle tasolle, ja suhdannevaihtelutkin

olisivat menneisyyttä. Nyt näyttää kuitenkin vähän toiselta. Suomessa ei ole koskaan ollut kymmenen vuoden jaksoa ilman talouskasvua, mutta nyt näyttää siltä, ettemme saavuta vuoden 2007 tuotannon tasoa vuoteen 2017 mennessä.

Kylmän sodan jälkeisen optimismin voi kiteyttää John Lennonin kappaleeseen *Imagine*. Siinähän kehoitetaan kuvittelemaan maailmaa ilman taivasta, helvettiä, valtioita, uskontoja, ilman mitään, minkä puolesta tappaa tai kuolla, ilman omaisuutta, ahneutta tai nälkää. Siinä maailmassa vallitsisi ihmisten veljeys ja jakaminen.

Mutta siinä missä Lennon vuonna 1971 halusi kuvitella tällaisen maailman ja hänen ikäpolvensa lähti sellaista rakentamaan, 1990-luvun lopun arvoliberaalit uskoivat jo elävänsä sellaisessa. Alexander Stubbin kaltaiset oikeistolaiset arvoliberaalit jättivät tosin rimpsusta pois unelman maailmasta ilman yksityisomaisuutta.

Tähän optimismiin liittyy ylimielinen suhtautumistapa niihin, jotka eivät samaa illuusiota jaa. Esimerkiksi Stubb jakaa ihmiset populistisesti niihin, joiden hän uskoo elävän menneisyydessä, ja niihin, jotka hänen itsensä tavoin ovat jättäneet menneet ajatusluutumat taakseen. Historian ironia on siinä, että nyt juuri arvoliberaalit näyttävät jääneen menneiden ajatusmalliansa vangeiksi. Konservatiivit, jotka ovat koko ajan suhtautuneet epäilevästi sellaisiin utooppisiin hankkeisiin kuin eurofederalismi, monikulttuurisuus ja yksipuolinen aseistariisunta, ovat nyt älyllisesti niskan päällä.

*

Tämän kirjan kirjoittajien mielestä arvokonservatiivien nousua on turha tarkastella sellaisten yksittäisten ilmiöiden kuin Soinin persoonan tai taloudellisen laskusuhdanteen kautta. Kyse on yleisistä länsimaisista ilmiöistä. Nyt vaikeuksiin joutuneet utooppiset hankkeet ovat peräisin vasemmisto-

laisilta yliopistokampuksilta etenkin Yhdysvalloista, josta ne ovat levinneet kaikkialle, missä amerikkalaista yhteiskuntateollista kirjallisuutta saa vapaasti ostaa kirjakaupoista. Utopiat ovat törmänneet todellisuuteen suunnilleen samalla tavalla ja tuottaneet vähitellen myös samantyyppisen arvokonservatiivisen vastaliikkeen kaikkialla.

Tällä vuosituhannella politiikkaa on pyritty ymmärtämään ajattelemalla, että perinteisen vasemmisto–oikeisto-jaottelun lisäksi on olemassa toinen, siitä riippumaton ulottuvuus, jolla poliittinen ajattelu asetellaan myös akselille liberalismi–konservatismi. Tämä hahmotustapa on toki karkeasti ottaen oikea, mutta vastakkainasettelussa ei ole kysymys siitä, että arvoliberaalit puolustaisivat vapauksia ja arvokonservatiivit autoritääristä hallintoa.

On vaikea uskoa, että suomalaisten arvomaailmassa olisi tapahtunut äkillinen muutos. Tämän kirjan kirjoittajien mielestä konservatiivien ja liberaalien vastakkainasettelussa on kysymys pitkälti muusta kuin varsinaisista yhteiskunnallisista ideologioista. Esimerkiksi seuraavat, tosiaan täydentävät hypoteesit voivat auttaa selittämään, miten politiikka on viime vuosina polarisoitunut:

1) Herge-teoria eli ”*Ideologia vai faktat*”

Georges Remi, joka tunnetaan taiteilijanimellä Hergé, sanoi aikoinaan näin:

”Poliittisessa kentässä on toisaalta sellaisia ihmisiä, joilla on yleviä aatteita ja jotka yrittävät niitä toteuttaa, ja toisaalta niitä, joilla ei ole erityistä ideologiaa ja jotka vain koettavat toimia niin, että asiat sujuvat. Esimerkiksi Ranskassa on selvästi nähtävissä, että vasemmistolla on aatteita ja että se yrittää saada läpi tiettyä maailmankatsomusta, kun

taas vastapuolella ollaan vähemmän systemaattisia. Arvelen, että se, mitä kutsutaan oikeistoksi, pyrkii vain toimimaan niin, että asiat tulevat hoidetuiksi, ilman että sillä olisi sen kummempaa sanomaa.”

2) Neocon-teoria eli ”*Aikomukset vai seuraukset*”

Yhdysvaltain uuskonservatiivit, joilla monilla oli 60-lukulainen liberaalinuoruus, sanoivat usein, etteivät he kääntyneet konservatiiveiksi siksi, että heidän arvonsa olivat muuttuneet. He vain näkivät, mihin heidän aiemmat liberaalit uskomuksensa yhteiskunnallisesti kokeiltuna tosiasiallisesti johtivat.

3) Ihmiskuvan signalointi eli ”*Perisynti vai fantastisuus*”

Monissa poliittisissa kysymyksissä kumpaakaan kiivaasti väittelevää osapuolta ei varsinaisesti kiinnosta, mitä kovaan ääneen kannatetusta tai vastustetusta lainsäädännöstä seuraa. Tärkeämpää on osoittaa, mitä ihmiskuvaa edustaa. Tässä kirjassa konservatiivien ja liberaalien ero nähdään nimenomaan ihmiskuvallisena, ei niinkään politiikkaohjelmia käsittelevänä vastakkainasetteluna.

4) Reaktioteoria eli ”*Suvakki vai rasisti*”

Asiat ovat suomalaisessa politiikassa kääntyneet pääläelleen. Yleensä ehdokkaiden on kelvattava äänestäjille, mutta nyt äänestäjien on kelvattava puoluejohtajille. Puolueet ovat sylkeneet kaikkien niiden päälle, jotka hiemankin kehtaavat epäillä monikulttuurisuutta, feminismiä tai muita virallisia oppeja. Soinille ihmiset kelpasivat sen sijaan synteineen päivineen. Kukapa maahanmuuton mahdollisista haittavaikutuksista huolestunut kansalainen äänestäisi sellaista puoluetta, joka tekee selväksi, että pienestäkin huolesta on vain lyhyt askel keskityslaireihin. Haukkumasanatkin kärsivät inflaation.

”Arvokonservatiiveilla ei ole aikoihin ollut Suomessa helppoa. Liberaalivasemmistolaisella eliitillä on ollut valta-asema älymystössä, mediassa ja kulttuurissa. He ovat päässeet määrittelemään, mitä edistys, suvaitsevaisuus, vapaamielisyys tai ennakkoluulot tarkoittavat. He ovat määranneet myös sen, mitä hyvä elämä tarkoittaa.

Moni henkilö, joka kirjoittajien tavoin on mieltänyt itsensä suvaitsevaiseksi, vapaamieliseksi ja uteliaan ennakkoluulottomaksi, on viime aikoina kokenut suuria vaikeuksia samaistua tähän suvaitsevaistoon.

Olemme kirjoittaneet tämän kirjan, koska yhteiskunnallisen keskustelun polarisoituminen arvokonservatiivien ja arvoliberaalien väliseksi asemasodaksi ei mielestämme ole Suomen etu. Tavoitteenamme on maamme etu, ei oma etumme. Haluamme vain saada yhteiskunnalliseen keskusteluun hieman lisää analyttisyyttä ja ymmärrystä.”

George Orwellin mukaan tehokkainta vallankäyttöä on uudistaa kieltä niin, että vallitsevan yhteiskunnan arvostelu on käytännössä mahdotonta. Kirjoittajien mielestä suvaitsevaisto on kaapannut itselleen keskeiset yhteiskunnalliset käsitteet ja antanut niille uuden merkityksen. Kirja pyrkii paljastamaan nämä silmänkääntötemput ja muistuttamaan, mistä esim. sellaisissa asioissa kuin populismi, rasismi tai ennakkoluuloisuus alkujaan oli kyse.

Kirjan ovat toimittaneet professori **Timo Vihavainen**, tiedetoimittaja **Marko Hamilo** ja kirjailija **Joonas Konstig**. Muut kirjoittajat ovat kirjailija Timo Hännikäinen, vaikuttamisviestinnän asiantuntija Heidi Marttila, matemaatikko Jukka Aakula ja sosiologi Erkki Lampén.